

מצור החפים

נמר הִיָּה איש־מֶכֶס המְחַלֵּף אֶת בְּגָדֵי הַחֲקִי שֶׁלוֹ בְּלִכְתּוֹ לִישׁוֹן. עֵינָיו מתגוללות על פְּנָיו בְּשִׁכְרוֹנוֹ, מְשַׁקִּיפּוֹת עַל הַוָּאדִי כְּעֻמוֹד חֲשָׁמַל שְׁלֵעִירָיָה. חִזּוֹר מִמֶּסְעָיו לְכַפֵּר לְשֵׁם הַלְוִיִּת רָעִיו וּבְנֵי בֵיתוֹ. כְּשֶׁקָּר לוֹ פּוֹתַח אֶת הַצְנַצְנָתוֹ, מְעַשֵּׂן טַבַּק מְקוֹמִי וּמְתַכֶּסֶה בְּשִׁמְכָה צָבָאִית.

אֲבו־אֱלִיאָס גָּר בְּשָׂדֵה עֵם תְּרִבּוּשׁוֹ הָאָדָם. מְדֵי בִקָּר מְפַהֵק בַּחוּץ, הַשֶּׁמֶשׁ מְמַלֵּאת פִּיּוֹ דְבֶשׁ. לְאוֹרָה הוּא גִמְחֵק כִּי קִטְנִטָן הוּא כְּשׁוֹקֵלְדָה, וּמְכַנְסִיו פֶּשֶׁתָן לְבָן. אִשְׁתּוֹ מְחַפֶּשֶׁת אוֹתוֹ, מוֹצֵאת אוֹתוֹ בְּדַמְדוּמִים.

אֲבוֹ נָסִיב הוּא חֲסָקָה שֶׁל קִיץ. מְכַנְסִיו תְּלוּיִים לוֹ בֵּין רַגְלָיו כְּתַפּוֹת. הוּא גָדוֹל מְגָרְעִין חֲטָה, וּבְלִכְתּוֹ רוֹאֶה אוֹתוֹ הַנְּהַג וְנִמְנַע מִלְּהִתִּיזוֹ בְּמְכוֹנֵיתוֹ. כְּשִׁיּוֹרֵד גְּשֵׁם־הַמַּיִם קוֹפְצִים עָלָיו כְּכֶלֶב שֶׁל גְּנָה. הוּא שִׁמֵּשׁ בְּנִסְיָה הַמְסִיר אֶת תְּרִבּוּשׁוֹ בְּעַת תְּפִלַּת הַצְּבוּר וּמְזַמֵּן אֶת הַפֶּטְרִיאָרְךָ לְסַעֲוֵדָה כִּי הַמֶּלֶךְ כְּשֶׁזָה מְבַקֵּר בְּכַפְּרִים.

קִטְיָה נַעֲרָה הַלּוֹבֶשֶׁת פִּיגְמָה. יֵשׁ לָהּ מְזוּדָה בְּגָדֵל אֲרָמוֹן, וּבְתוֹכָהּ מְשַׁתְּכֶשֶׁת אֲגָם שֶׁל טֶלֶק וְאָדָם. נוֹדֵף מִמֶּנָּה רֵיחַ מְכוֹנֵת הַכְּתִיבָה שֶׁהִיא מְתַקְתֶּקֶת עָלֶיהָ בְּאַצְבָּעוֹתֶיהָ כְּאֵילָן. דוֹחָה אֶת מְסַמְכֵי הַמִּנְהַל לְמַחֲרָת. כּוֹתֶבֶת אֶת שְׁמָהּ בְּאוֹתִיּוֹת גְּדוֹלוֹת לְעֵינֵי הַפְּקִידִים, וְהֵם נֹאנְחִים וּמְזַמִּינִים קָפָה.

חֵלִיל נִסַּע לִוְנָצוּאֵלָה וְחִזּוֹר קָרַח. בְּנִכְרָ קָרָא אֶת "מְקַבֵּת" הוּא הַלְּבַנּוֹנִי הָרֵאשׁוֹן הַמְדַבֵּר בְּלַחֲשׁ, סוֹעֵד אֶת לְבוֹ בְּמִשְׁרָד. בֵּן חֲמִשִּׁים. עוֹדֵנּוּ רֵן, מְלַטֵּף אֶת קָרְחָתוֹ. אִמּוֹ מְחַפֶּשֶׁת לוֹ כְּלָה כְּדֵי שִׁיאֲכַל אוֹתָהּ, יִשְׁלַח עָלֶיהָ אֶת עֲצָמוֹ, תִּישֵׁן עִמוֹ בְּמִשְׁתּוֹ. תַּנִּיחַ יָדָה עַל כָּאֵב בְּטָנוֹ.

פּוֹאֵד הִיָּה שׁוֹדֵד שׁוֹפֵעַ רַחֲמִים, נוֹעַל מְגַפִּים, נוֹשֵׂא רוּבָה יְקָר־עֶרְךָ, יָבֵשׁ כְּדָרְדָר. צְעָדָיו הִיוּ עֵדִינִים כְּגַפְרוּרִים. מְעַלָּה בְּאֵשׁ אֶת שִׁפְנֵי הַעֲשִׂירִים. כְּמַחֲטָה הִיָּה נִכְנָס לְמִדֵּי הַזְּנִדְרָמְרִיָה וְהוֹלֵךְ לְאֲבוֹד.

הַרוּעָה רְבִיקָה חָיָה אַחֲרֵי עֲדָרָה בְּסִבִּיבַת דִּיר עֲנִיָּה. מְנִין שְׁנוֹתֶיהָ חֲמֵשׁ אֲצָבָעוֹת יַד־יָמִין. פְּרִי עוֹזֵר הִיא, נוֹשֵׂאת דְּלִי וְשׁוֹכֶבֶת בּוֹ.

אבו נמר (1)

אבו נמר הגיע על גבי אופנים עד גיל תשעים. הנערים צוחו בשמחה
בבואו. השליכו חצץ באויר.

אבו נמר (2)

יש לו טחנה בואדי בשביל קמח ומאכלי קשק. היא מסבאה עתיקת-יומין
לשועלים ולעופות הלילה.

שכננו הנהג עובד בשגרירות. נחנק מרב בלוויי הליליים, ביתו צר. בתו מנגבת את
האבק מעליו. מתערטלת והנה סנאי בין רגליה.

קאסם מוכר כעכים בבתי הספר, בנה שכונה וקנה מגרש. יש לו ילדים ואשה
וגליל של בד. יש לו מגש שמתוכו עולים קולות צפרדעים וכעכים. זה עשר שנים
שהוא רץ. משתרע ברחובות עם חלוף העונות. מכונית לא דרסה אותו. אף טפת
דיי אחת לא הכתימה את בגדיו מעטי לקוחותיו התלמידים.

הוא איש ז'נדרמריה. עיניו שני גרגרי ארו, גבהו מאה ושמונים, בריא כשור.
נושא על כתפיו רובה כבד בעל חמשה כדורים, הפוגע בפושע מרחוק. תמיד
מתכוון לצעד קדימה. ממלא את המטל עליו כדבורה המרחפת על-פני הארץ.

הנה רוכז – אדם השוקע בנשפי רקודים. עושה עוגיות, הורג את הנחש אינו
בורח מפניו. יש לו שפנים המזקירים את אזניהם אל על. מאכיל אותם שדים של
גבירות וגם ויתים. חוזה חלומות בשנתו. מנענע את ראשו ומתהפף במטתו.

ראשית שואף ששמו ותמונתו ידפסו בספר. עושה גדולות ונצורות ומכה את
אשתו על גבה. היא סולחת לו. כורעת ברך ומוחלת לו. יוצא להפגנות ובידו ענף
עזר. עומד לו ליד הטנקים, מרכיז ראשו למצלמות, זועק בקול גדול. שומעים
אותו המושל ומדינות העולם וראש הממשלה.

מורקום הוא איש כסרואן. יש לו כד שמן, וממנו הוא יוצק על המלקחים. קונים
ממנו נוסעי הדאר והנצורות והנהגים ועושי האותיות. הוא עגלגל כחמשה גרוש.

מסב פָּנָיו לַעֲת בְּקָר, וּמְזִיחַ תְּרֵבוּשׁוֹ, כְּפָסוּק, לְאַחֹר. שׁוֹחֵט כְּבֶשֶׁת, אֲבָל הַבָּשָׂר
נֶעְלָם כִּי הוּא בְּחֹר טוֹב.

אָבוּ שָׁבַל יֵשׁ לוֹ בֵּיצִים הַיּוֹצְאוֹת חֲמוֹת מֵהַתְּרַנְגוּלוֹת שְׁלוֹ. הֵן מְרַפְאוֹת אֶת הַחוֹלִים
וּמְשִׁינּוֹת אֶת הַתְּלַמִּידִים הַחֲלָשִׁים. יֵשׁ לוֹ שָׁפֵם שְׁיוֹנִים נְחוֹת עָלָיו. בְּפִסְחָא הוּא
צוֹבֵעַ אוֹתוֹ בֵּינָן.

רֵאשִׁיד הוּא גְבוּר־חַיִל שֶׁנֶּשֶׂר עוֹמֵד עַל שָׁפְמוֹ בְּעוֹד הוּא אוֹכֵל אֶת הַטְּרֵף. מְפֹזֵר אֶת
זְמַנּוֹ בְּקִלְפִים עַל הַשֶּׁלֶחָן. מֵהִיר מְקוֹל וְאוֹר. לֹא אוֹכֵל כְּרִיכִים. לֹא אוֹהֵב מְסִטִּיק.
חַי בְּתַהוֹם.